

L'ACOMPANYAMENT COM A CAMÍ

Pla pastoral de la Diòcesi de Lleida

*Arrelats
en la fe,
en camí
amb tothom,
per donar
fruit*

Daniel Palau
Bisbe de Lleida

Bisbat
de
Lleida

L'ACOMPANYAMENT COM A CAMÍ

La terra

1. Estimats diocesans, us escric aquestes ratlles, d'una manera planera i confiada, per oferir-vos els grans trets del nostre proper pla pastoral. Aquest text és un punt d'arribada i un punt de sortida.

No hem assolit aquesta fita de manera fortuïta, sinó després d'un treball que considero que ha estat molt ben fet. Hem intuït i elaborat aquest pla pastoral conjuntament, de manera sinodal, al llarg del curs que hem compartit. Ens hem escoltat, hem pregat i hem debatut, en diferents àmbits diocesans, diverses propostes, pensaments i opinions. Som diferents i això és una riquesa. Som els qui som i som com som, i això també ens fa adonar de la nostra petitesa, però, al mateix temps, de la grandesa a la qual Déu ens crida. El do de la comunió que Déu ens vol regalar és el tresor més preuat que trobem sovint inesperadament, i, plens de joia, ho venem tot per comprar aquell camp (cf. Mt 13,44). El Senyor vol oferir a la nostra Església de Lleida el do d'una comunió veritable, real i certa.

Tots som cridats a descobrir-lo, a cuidar-lo i a oferir-lo amb humilitat i convicció, perquè la comunió no és pas el resultat d'una estratègia, sinó que és —repeteix— un regal de Déu, davant el qual haurem de disposar-nos a fer tot allò que estigui a les nostres mans, sabent que tot prové de Déu. La seva gràcia ens assisteix i ens espera na al mateix temps.

2. Al llarg de la vida necessitem entendre què és el que Déu vol de nosaltres i, al mateix temps, mirar de respondre de la manera més honesta possible. Reunits en assemblea diocesana el darrer dissabte del mes de maig, i recollint el treball precedent de l'assemblea del maig del 2025 a la Casa de l'Església, el qual va ser destil·lat degudament a través d'un treball minuciós en el Consell Pastoral Diocesà, vàrem poder elaborar un document previ de treball —repartit per totes les parròquies— que ens permetia escoltar de nou la pregunta que Déu ens adreça: «Senyor, què demanes a l'Església diocesana de Lleida?».

El Consell Pastoral Diocesà és un òrgan de consulta i discerniment necessari. La metodologia aplicada ha estat fruit de l'experiència, però també de l'aprenentatge que anàvem assolint a cada reunió. Els models són importants, però l'experiència també. De vegades oscil·làvem en un equilibri no fàcil per a ningú entre la dimensió més teòrica i l'àmbit més resolutiu. De fet, la pastoral necessita la teologia, i aquesta somia a trobar un camí de sentit i esperança per a tots els fidels. La pastoral necessita arribar a síntesis a partir de les quals poder detectar i concretar opcions evangelitzadores creïbles i verificables. La pastoral i, per tant, els plans de pastoral són tan importants com el camí que els ha precedit, així com els equilibris requerits amb la vivència de la fe. Mantenir-nos fidels a una metodologia, revisable i verificable, és de vital importància. El coneixement de la realitat és una exigència innegable i, per tant, necessària. Cal saber on som per poder ser missioners actius del Regne de Déu allà on transcorre la nostra vida. Aquest saber no és quelcom acumulatiu i pesat, sinó que és un exercici d'escolta i estimació que tendeix a fer-nos coherents amb la fe que hem rebut en l'Església i ens hi convida, per ser testimonis responsables i profètics de la novetat de l'Amor que Déu ens ofereix.

3. La pregunta plantejada prèviament a l'assemblea diocesana intentava generar un debat: «Quina creus que ha de ser la prioritat pastoral de la nostra diòcesi?» i, òbviament, «Per què?». La participació fou el primer regal, així com l'alegria compartida. Calia respondre i concretar, de manera coherent, el desplegament de les intuïcions ofertes, tant a la ciutat com als pobles. Les preguntes volien fer pensar i no pas reduir-ho tot a una única solució. Ens hem referit a la nostra diferència, però hem de recordar també la procedència compartida de la fe des del dia del nostre baptisme. És el mateix Esperit Sant qui ens acompanya, ens rejoyeneix i ens guia sempre per camins de pau, vers l'encontre amb el Senyor.

Aquestes qüestions, obertes i presentades a l'assemblea, venien estructurades en quatre apartats, procedents de l'assemblea anterior (de l'any 2025), moment de la

meva arribada entre vosaltres. Aquests àmbits tocaven quatre aspectes substancials per a la nostra diòcesi, a saber: la necessitat de l'acompanyament; la cura de la vida interior, és a dir, l'espiritualitat; en tercer lloc, la irrenunciable necessitat de la formació; i, en darrer lloc, l'organització diocesana com una comunitat de vida nova. És important no perdre el fil d'on venim, però, al mateix temps, entendre que tot allò que anem subratllant i que ara també oferim en aquestes ratlles del nostre pla pastoral no deixa de ser una glossa del nostre full de ruta quotidià: l'Evangelí.

La Paraula de Déu ha de ser llegida, coneguda, escoltada, compartida, pregada i, sobretot, difosa amb una voluntat missionera respectuosa vers tothom, però també amb la fe d'aquells que la volen viure. El text sagrat és el nostre full de ruta imprescindible, que ens orienta i ens ajuda a romandre amb els ulls i les oïdes ben oberts per descobrir el pas de Déu per les nostres vides. Amb tot, nosaltres no som pas la religió del llibre, sinó que, al costat de les Sagrades Escripures, detectem la importància de Jesús, una persona de carn i ossos que, com a home, però òbviament també com a Fill Únic del Déu Vivent, ens dona el seu Esperit Sant per prosseguir amb entusiasme el nostre camí de retorn al Pare.

4. En sintonia amb el moment actual que viu l'Església universal, la nostra assemblea diocesana ha estat un petit ressò de sinodalitat. El sínode que convocà el papa Francesc i que Lleó XIV continua ens situa en un clar context missioner. Tots som missió i tots ens descobrim com a missioners. L'Església és, per la seva pròpia naturalesa, una realitat missionera, és a dir, una proposta de vida que surt d'ella mateixa per proposar amb valentia i dolcesa, amb alegria i esperança, que Jesucrist és el Senyor ressuscitat, el Fill de Déu que ha donat la seva vida per nosaltres i ens ha redimit. Ens alegrem, doncs, de viure en aquest precís moment de la història. És el nostre. No volem ser dels qui, dient-nos cristians, ens amaguem, ens tanquem en les nostres pors o bé passem de puntetes per aquest món que anhelem més just, més fratern i més solidari. Tampoc no volem anar cuita-corrents pels camins d'aquesta vida, sense assaborir ni acollir el misteri de l'Amor de Déu, que és al mateix temps goig i lluita, llum i tenebra, glòria i dolor.

Tota la vida de Jesús ens convida a la sinodalitat. Ens arriba aquesta invitació per les paraules i els gestos de Jesús amb els més necessitats, però també pel diàleg i la pregària amb Déu, el seu Pare: pregària de petició, de lloança i d'agraïment (cf. Mt 11,25). I és que tota la vida de Jesús és una expressió de proximitat, de fer camí al costat dels seus, d'apropar-se més i més a Déu a través dels pobres i dels amics.

I tota la proposta sinodal és una veritable invitació a la conversió, és a dir, a situar Jesús al centre de la pròpia vida, a situar Déu com a origen i destí de la nostra existència.

Aquesta conversió, difícil per a tots, individualment i eclesialment, no és ni pot ser eludida. Situar Jesucrist al centre de la nostra vida, del nostre bisbat, de la nostra comunitat parroquial i de la nostra família és una urgència i una tasca que sempre hem de dur a terme.

Les arrels

5. No ho oblidem: som llevat dins la massa. Aquest curs passat, el meu primer, ha estat intens i tots podem afirmar que hem viscut moments de Déu com a Església diocesana. Aquests esdeveniments ja eren també una realitat òbvia molt abans de la meua presència entre vosaltres: situacions d'alegria, de joia, de pregària, de reflexió, de decepció i també de resistència. Un mosaic meravellós davant nostre. No volem —no vull—, doncs, aturar la nostra marxa. Déu ens convida a seguir el nostre camí i Ell vol que continuem caminant, perquè Ell arriba a cadascú de nosaltres per camins diversos.

Quan caminem ens adonem que no hi ha cap història de salvació idèntica. Tots tenim la nostra història pròpia, perquè Déu estima d'una manera única, irrepetible. Així, som capaços d'afirmar que Déu comença a trobar-se amb nosaltres de maneres molt senzilles i molt humils. Déu arriba a la nostra vida «a través dels nostres peus», és a dir, de la nostra vida quotidiana, en aquells moments i situacions en què el cansament és una realitat evident, en aquelles ferides que anem acumulant, en aquelles punxes que ens aturen, però també a través de les empremtes de tantes i tantes persones que han caminat amb esperança al nostre costat. Sempre som trobats per la mà provident de Déu, que ve al nostre rescat. Donem gràcies a Déu pel seu interès per nosaltres, per la seva presència, per la seva proximitat.

Som, en definitiva, el poble sant de Déu que camina al llarg de la història en un lloc concret, únic, meravellós: el nostre bisbat de Lleida. No volem pas ser dels qui idealitzem el nostre entorn, però sí dels qui apreciem l'empremta de Déu en la creació i en la història.

Una diòcesi com la nostra, que ha tingut capítols de dolor i d'esplendor, de ferides profundes i de joies compartides; un territori que té les seves pròpies complexitats humanes, algunes de ben contemporànies i d'altres provinents d'herències del passat: aquests són els elements propis que es van configurant com a escenaris eclesials diversos i, per tant, com a situacions que reclamen un acurat discerniment. És així. Parlem d'una gran diversitat humana. Conèixer i reconèixer aquesta pluralitat ens convida a voler-la estimar, tal com Déu fa, amb paciència, amb realisme, amb tendresa, amb misericòrdia. Qui coneix és aquell que és capaç de reconèixer la presència de Déu i, així, arribar a estimar de veritat.

6. Estimats diocesans de Lleida, reconeguem, doncs, el goig de viure i, encara més,

l'alegria de viure acompanyats pel Déu que és Pare, Fill i Esperit Sant. Déu és Algú que estima i, per tant, Algú que no ens abandonarà mai. Déu no es contradiu; Ell es manté fidel. Si el seu Fill ens va prometre que estaria amb nosaltres dia rere dia fins a la fi del món (cf. Mt 28,20), que cada cop que dos o tres es reunissin en el seu nom Ell seria enmig d'ells (cf. Mt 18,20), o bé que cada cop que acollíssim el pobre, el malalt o l'estranger l'acolliríem a Ell (cf. Mt 25,31-46), vol dir que comptem amb la seva presència, la seva proximitat i la seva complicitat amb les nostres petites històries.

Ell, que és Amor, i només Ell, pot guarir les nostres ferides, especialment aquelles que ens han allunyat dels germans més necessitats. Déu coneix les nostres febleses, els nostres dolors, en especial aquells que ens han distanciat dels qui hauríem de reconèixer com a germans en Crist Jesús. Els elements causants d'aquestes nafres personals i socials els podem sintetitzar, tristament, a través del concepte de la violència. El món ha travessat molts capítols plens d'expressions violentes. Prou! El desgavell que representa qualsevol manifestació de violència, per mínima que sigui, no és el camí per trobar-nos amb Déu. Ens referim a qualsevol tipus d'acció feridora, ja sigui física, psicològica, verbal o també espiritual. Les manifestacions humanes que creen una tensió injustificada ens allunyen dels nostres germans i ens distancien de Déu, que és Amor.

Amb aquest pla pastoral em remeto a un desig que he pogut copsar en diversos indrets del nostre bisbat, a saber: volem ser llevat d'alegria, de comunió i de fraternitat. «Mireu-los com s'estimen» (cf. Jn 13,34-35). Aquest és el testimoni que volem viure i oferir. Volem que aquest humil projecte pastoral ens permeti redescobrir el valor i la necessitat de la proximitat i, per tant, de l'acompanyament.

Que res ni ningú ens robi aquest somni: l'acompanyament com a camí de vida, com a camí eclesial, com a camí que ens ajudarà a créixer com a societat renovada. Les actituds de tancament, de sospita malfiada i de judicis precipitats les volem superar del tot i per sempre. Cal escoltar Déu i els germans per poder estimar i estimar-nos, per poder acompanyar i acompanyar-nos.

7. Només des de l'Amor podrem acompanyar-nos i, així, respondre a allò que Déu vol de nosaltres i per a nosaltres. L'acompanyament és una veritable actitud evangèlica que volem rescatar del bagul dels bons propòsits i fer-la present en les nostres relacions pastorals. Tots necessitem acompanyament, des del primer fins a l'últim dels incorporats a la família dels ressuscitats.

La soledat real, aquella que no és escollida, i el pensament habitual d'aquell «jo sol me'n sortiré» són quelcom molt propi del nostre temps i de plantejaments de vida molt marcats per les ferides de la pròpia història contemporània. Allunyem-nos, si us plau, d'aquest parer i abracem la nostra vida, cridada a ser acompanyada i a mostrar-nos com a vianants que caminen al costat d'altres homes i dones del nostre món. Hem estat creats per a la vida, per a la vida compartida. Som éssers socials. Volem apropar-nos amb sinceritat i respecte a totes les persones.

Un estil de vida proper a la humanitat serà el bon reflex d'allò que vivim com a creients, perquè Déu ens té molt a prop del seu cor i no volem pas ignorar aquest fet. Déu vingué a la nostra història i s'apropà a nosaltres a través del seu Fill Jesucrist, i és així que també nosaltres volem, amb la millor de les intencions, apropar-nos a la humanitat que peregrina a la diòcesi de Lleida.

8. L'acompanyament no només reclama entusiasme i força per dur-lo a terme, sinó també realisme. És a dir, cal acompanyar i deixar-se acompanyar, perquè tots en tenim necessitat, però també tots tenim la capacitat de no fer-ho evident en la nostra història de salvació.

El món de les relacions humanes és sempre apassionant i complex. En aquest àmbit de la vida no tot depèn d'una sola persona, de la mateixa manera que una família, una parròquia o un bisbat no poden viure depenent d'una sola persona. A tots ens cal aprendre a trobar la bona harmonia que subsisteix misteriosament en la humanitat i, així, deixar-nos acompanyar per aquells que tenim més a prop. No es tracta de fer cap gran discurs teòric, sinó de copsar per l'experiència la importància de les paraules i els gestos. Cada instant, cada encontre, cada moment de la vida ens exigeix una lectura ràpida de les intencions i de les necessitats, també de les oportunitats i les disponibilitats. Demanem-nos amb força el goig de la companyia, però també del respecte per saber trobar el ritme i les cadències més oportunes per fer-lo realitat.

Ens sentim convidats a pensar en tots i cadascun dels qui formem el nostre bisbat de Lleida, homes i dones de tota condició, de tota procedència. Siguem conscients, amb molta tendresa, dels més petits, dels més fràgils, dels més marginats, però també dels més bregats per tantes lluites i situacions vitals que reclamen habilitats i resistències diverses i també, com no, dels més ancians, els més hàbils per viure i compartir la joia de la fe. Pensem en tots! Quin goig i quina alegria viure en la distància justa, sense crear la sensació de dispersió, però tampoc d'ofec.

Som i volem ser els amics de Jesús, aquells que es respecten i aquells que s'acompanyen. També ho podem dir d'una altra manera, seguint sant Pau: som el cos de Crist. Diferents, però units per l'Amor. Aquest serà el do de la comunió que podrem oferir com a Església diocesana a l'Església universal.

El tronc

9. Com aglutinar la riquesa pastoral del nostre bisbat en un projecte de sentit, òptim per a tothom? Com redescobrir en el nostre territori la importància de tots els batejats? Com redistribuir les forces en un projecte pastoral vertebrat en la responsabilitat? Com seguir essent Església pasqual, aquí? De quina manera podem, des de la diferència, seguir expressant la nostra fidelitat a Crist? Quina podria ser la millor resposta evangelitzadora, en el nostre territori, que generés una vivència veritable de la comunió amb Déu i amb la humanitat? Com esdevenir, dia rere dia, Església guiada per l'Esperit Sant?

El fet d'acompanyar-nos els uns als altres i, sobretot, de deixar-nos acompanyar per Déu no és fruit d'una decisió teòrica o d'un receptari de pràctiques espirituals adients. El nostre caminar diocesà ens ha indicat, amb claredat, la necessitat de donar prioritat a l'acompanyament com a eix vertebrador del nostre pla pastoral. No podem créixer com a Església diocesana si no assumim el repte de la proximitat, si no entenem que la missió, avui, ens demana fomentar l'atenció a les persones de les nostres comunitats, principalment, però també de tantes i tantes altres realitats (escoles, centres penitenciaris, empreses, sindicats, hospitals, residències, cases d'acollida, projectes de solidaritat...). Això es fa extensiu tant al món urbà com al món rural.

Aquest acompanyament no és cap mena de proposta accidental, sinó la volguda concreció d'un treball diocesà serè i seriós.

10. Ens referim a un projecte compartit i que, tradicionalment, des del Concili Vaticà II, s'ha designat com a Acció Catòlica.

Els laics són els qui també han rebut l'Esperit Sant, amb el qual esdevenen testimonis valuosos i capaços per a la missió. El nostre pla pastoral ha de facilitar que tothom redescobreixi el valor del baptisme rebut. Tots els batejats són responsables de la missió, però no tots en el mateix lloc. Les responsabilitats són diverses, com ho són també les activitats i les associacions que, conjuntament amb la jerarquia, fan camí en un mateix territori: l'Església diocesana de Lleida.

És de vital importància subratllar, avui més que mai, però també com sempre, la importància de fer camí. La vida cristiana és un procés. Cal iniciar processos. Tot procés comença, òbviament, per un impacte. L'Acció Catòlica és impacte i procés,

amb el desig que la col·laboració dels laics i l'apostolat de la jerarquia siguin una realitat viscuda amb senzillesa, naturalitat i un sentit evangelitzador profund.

11. L'Acció Catòlica ha de ser el pal de paller de totes les nostres activitats evangelitzadores. És d'aquesta manera que volem que l'Església, formada per tots els batejats, sigui de debò el sagrament veritable de la comunió que Déu ens vol regalar. Caldrà insistir, i molt, en aquest sentit profund de conversió, com a fruit de l'Esperit. Aquesta manera renovada d'esdevenir cristians creients situarà sempre Jesucrist al centre de la pròpia història, no divorciarà mai la fe de la vida ni perdrà la sensibilitat cristiana davant les dificultats del moment present.

Som l'Església de l'Esperit de Déu, un esperit de veritat. I, per tant, som l'Església que no oblida mai tot allò que Jesús ens va ensenyar amb la seva paraula i la seva vida, però que, al mateix temps, ens introdueix en el misteri de l'home, de la història i del món a través del vent suau que neix de la Paraula de Déu i genera en nosaltres la melodia de l'oració i del diàleg amb Déu, amb els germans i amb un mateix.

Som l'Església de l'Esperit de Déu, un esperit de força. I és així que rebem d'Ell l'enginy, la paciència i l'habilitat per comunicar l'alegria que rebem de Jesús, però també la misericòrdia que acollim de Déu. La nostra fe no és un tresor que hàgim d'amagar; al contrari, l'hem de compartir i, així, subratllar en veu alta que tot allò que vivim és do i gràcia del bon Déu.

Som l'Església de l'Esperit de Déu, un esperit d'Amor. I, des de l'Amor, serem capaços de percebre que la nostra vida és un bonic regal que hem de poder oferir com una paràbola de servei, especialment per als més necessitats, els més desemparats, els més desvalguts i els més petits.

12. Amb el bisbe al capdavant, sense menystenir mai cap de les propostes evangelitzadores ja presents en el territori, però centrant el pla pastoral en l'Acció Catòlica, tots els fidels batejats són cridats a enfortir la seva vida diocesana a través d'un procés compartit.

La importància de les parròquies, amb els seus consells d'economia i consells parroquials, és vital. Ningú no es pot permetre el luxe d'anar sol ni d'anar cap a qualsevol lloc. Quan els deixebles d'Emmaús fugien de Jerusalem, anaven a un no-lloc. La proposta de l'Acció Catòlica s'adreça a Jerusalem, és a dir, tendeix a la comunió i, per tant, a la trobada amb Déu. Ens cal creure de nou i mantenir-nos fervents en la dimensió parroquial de la nostra fe.

Voldria fer un esment molt rellevant dels nouvinguts. No hi ha cristians de primera ni cristians de segona. Vinguem d'on vinguem, tots els qui hem rebut el mateix Esperit Sant som germans. Molts germans nostres provenen d'altres països, cultures i contextos vitals diversos dels nostres; amb tot, el nostre pla pastoral ha de ser molt curós per créixer en una sensibilitat diocesana madura, arrelada en el do de la fe rebut el dia del nostre baptisme.

13. Voldria subratllar la importància de les comunitats parroquials. El fet de «parroquialitzar-nos» —neologisme forçat, però entenedor— no vol dir pas que ens institucionalitzem més, sinó que ens retrobem més i millor en un projecte compartit, una proposta pastoral, l'Acció Catòlica, que ens demana a tots de fer un procés de conversió i d'adhesió de cor al nostre bisbat de Lleida, amb les seves llums i les seves ombres.

La vida comunitària és vida catòlica. Nosaltres aspirem a ser veritablement «catòlics» no només per la universalitat amb què vivim la fe, sinó també per la plenitud que posseïm. En aquest camí de conversió, la comunitat ens és del tot necessària.

Cada parròquia és única. Hi ha elements estructurals que es repeteixen, distribuïts en l'àmbit del servei (la caritat), la formació (el testimoni) i la litúrgia (la vida d'oració). Hem de poder reconèixer en cada comunitat parroquial aquests tres àmbits clàssics, propis de la bona Tradició: la diakonia, la martyria i la leitourgia. Tots tres, lligats i relligats per l'Amor.

14. L'Acció Catòlica ens ha d'ajudar a entendre que tota la nostra vida és missió. L'evangelització de totes les realitats humanes és una dada del tot inqüestionable. Ningú no queda exclòs del projecte amorós de Déu, el nostre Pare. Ell ens dona tot el que posseeix perquè nosaltres ens descobrim urgits a repetir el que Ell fa.

Donar a conèixer l'Evangeli és tasca pròpia de qualsevol batejat; repeteixo: de qualsevol. Ens caldrà acompanyar totes les realitats humanes presents en el nostre territori, sense rivalitats, amb paciència, amb un sentit de corresponsabilitat ben sa i ben esperançat.

La col·laboració missionera, especialment entre els laics i els clergues, és avui, al nostre territori, una obvietat. Les nostres relacions i els nostres vincles no poden generar anticossos pastorals, ans al contrari. Tots estem cridats a escoltar-nos i a

saber-nos necessaris. La missió és apassionant i ningú no en pot quedar al marge. El que excloem són les actituds, com hem dit, que generen violència, del tipus que sigui.

15. Un altre element propi de l'Acció Catòlica és que ella mateixa no considera els laics com a realitats disperses que actuen de manera aïllada. Al centre de la vida eclesial batega amb força la presència del misteri eucarístic. Tota missió neix, s'alimenta i retorna al misteri de l'Eucaristia. És des de la vivència eucarística que els laics es reconeixen com a germans. L'Acció Catòlica no és un pla o un disseny pastoral modern, sinó que pren tota la seva raó de ser en el cor mateix de l'Església. Aquest cor l'identifiquem amb l'Eucaristia. Des d'aquest punt central, l'Eucaristia impulsa i concentra, batega amb un moviment d'expansió i de replegament perquè la vida cristiana sigui una realitat en els llocs on els laics viuen.

Tots els nostres pobles, també la nostra ciutat i, a partir d'aquí, tot el nostre territori, amb totes les realitats humanes que s'identifiquen amb l'Evangelí, no poden deixar l'Eucaristia com un moment accidental. Al mateix temps, cal recordar, com ho feia el Concili Vaticà II, que tota l'Església s'expressa gràcies a l'Eucaristia, però sap desplegar tota la seva acció pastoral més enllà del moment litúrgic. No podem deixar mai de considerar i vetllar per la dimensió del testimoni i del servei, que, tal com hem dit, neix, s'enforteix i retorna al moment celebratiu com un lloc central i imprescindible.

Les branques

16. Cal també adonar-nos del pes de la història del nostre bisbat. Ens referim als capítols més llunyans, però també als més propers, recordats amb joia i dolor. Han estat molts els testimonis que, en aquest petit indret, han acollit les paraules de Jesús, el seu Evangeli, com a paraules de vida. En donem gràcies. També som capaços d'agrar aquells esdeveniments més dolorosos, si han servit per aprendre'n una lliçó positiva. De fet, de cada moment de la vida podem extreure una lliçó positiva: o bé per agrair-lo, o bé per anar més enllà i no repetir-lo si ha estat dolorós.

La història no es pot condensar en poques paraules. Els fets viscuts són relatats sempre de diverses maneres. Cadascú té la seva pròpia experiència, el seu vocabulari i en fa els seus propis judicis.

Sense ser superficials, ni per excés ni per defecte, volem fer ara memòria dels nombrosíssims testimonis que, havent-nos precedit, han viscut l'Evangeli fins a les últimes conseqüències. Recordem tantes i tantes generacions, des dels moments més serens i esplendorosos fins als moments de persecució i martiri: homes i dones que han acollit l'Evangeli amb una confiança radical. Això ens esperona i ens corresponsabilitza, perquè també nosaltres, avui, som una baula més en aquesta successió generacional de la fe, esperant que el Senyor retorni a la fi dels temps.

Amb precisió i estima, ara ens toca agrair allò que hem rebut dels qui ens han precedit i, al mateix temps, entomar en el nostre present un compromís veritable amb els nostres contemporanis per mostrar la presència redemptora d'Aquell que ens ha estimat, ens estima i no ens deixarà mai d'estimar.

17. El component històric, obvi i necessari en tot plantejament pastoral, no ens encaixona en una proposta irreversible. El criteri freqüent del «sempre s'ha fet així» i del «caldria que es fes així» té els seus perills. Avui som cridats al discerniment eclesial, a la creativitat pastoral i a la consideració respectuosa de cada trajectòria de fe.

Això ens porta a nous escenaris, dins dels quals el fet de viure la fe comporta grans reptes que es mesuren i es verifiquen en els petits moments de la vida. Siguem valents a l'hora de somiar i d'apropar-nos amb totes les nostres forces al Regne de Déu, sabent que és Ell mateix, el Pare bo, qui ens hi conduirà i que, de fet, ens porta als palmells de les seves mans. Déu té sempre cura de nosaltres; no permetrà mai que caiguem en el precipici del desànim, de la rutina o del conformisme.

Déu ens acompanya i estima profundament la nostra vida, especialment les nostres pobres personals, però també les socials (menors no acompanyats, manca d'habitatge digne, edatisme, manca de treball...). No pot ser de cap altra manera. Som pelegrins, homes i dones, Església de Lleida que camina vers el Pare. Tots som importants, ho hem dit nombrosíssimes vegades, i per això Déu no s'avergonyeix mai de cap de nosaltres.

La nostra vida d'oració i, en concret, la vivència dels sagraments no ens volen subjectar a un esdeveniment remot del passat, sinó que ens volen ajudar a créixer i a avançar pels camins de l'esperança. Els nostres plantejaments pastorals no poden reflectir ni el conformisme ni la rutina, com si res no hagués canviat. Ens cal desitjar punts de referència i estabilitat, perquè això fa créixer en nosaltres la paciència de Déu.

18. Tot el trajecte que vàrem viure el curs passat, a redós de la sinodalitat, ens convidava insistentment a posar Crist al centre de la nostra vida pastoral. Ens cal entrar en el dinamisme de la conversió eclesial per tal de viure la fe amb alegria, amb esperança, amb la llum pasqual de Crist, que va venir, ve i vindrà sempre al nostre encontre. Obrim, doncs, el nostre cor, com ho fan els més petits de les nostres llars, amb il·lusió, amb entusiasme, amb aquella fascinació dels senzills. Siguem dels qui somiem una vivència de la fe amb serenor, sense angoixes. Que puguem, de nou, abandonar els neguits i les urgències quotidianes per tal de poder contemplar la presència de Déu, discernir el camí més adient i participar amb força en les propostes evangelitzadores que estem duent a terme. Les presses són males conselleres.

Hem de seguir enfortint la nostra fe perquè l'acció caritativa de l'Església no sigui anecdòtica. Hem de tornar a conèixer, meditar i assaborir la Paraula de Déu en clau de comunitat diocesana.

No ho dubtem mai: Crist, que viu en el cor de cada creient, vol ser conegut, celebrat i viscut en comunitat! Ningú no s'ha donat la vida a si mateix, ningú no se salva sol. Som creats per viure en comunitat, per compartir les alegries i les adversitats de la vida. És així com podrem descobrir de quina manera Crist vol viure en nosaltres. Cal que aprenguem de nou a ser comunitat.

19. La dimensió comunitària de la fe no és una qüestió anecdòtica. La fe té una clara tendència eclesial, que no ha d'ofegar mai la llibertat individual. La tensió entre allò personal i allò grupal sempre ha existit i així ha de continuar existint. La nostra credi-

bilitat, però, rau en aquesta dimensió comunitària i, per tant, diocesana. Som un sol equip i ens toca a tots trobar el nostre lloc; per tant, o guanyem tots o perdem tots. Amb tot, no es tracta de pensar l'evangelització com un joc de vencedors i vençuts, sinó com un estil inclusiu, en què cada cop més i millor desvetllem els interrogants necessaris perquè els nostres contemporanis es posin en camí. La nostra vivència de la fe genera interrogants d'esperança?

Al mateix temps, ens toca ser grans lectors de la realitat, però no pas com qui jutja sense escrúpols la trajectòria de la humanitat, sinó com els qui llegim junts la realitat social amb els ulls misericordiosos de Déu.

Estimats diocesans, hem d'escurçar més i més les distàncies entre nosaltres perquè cada parròquia o conjunt de parròquies —unitats pastorals—, cada moviment, cada creient o, fins i tot, tota persona que està en recerca de sentit pugui respondre a les preguntes: «Com vol l'Esperit de Jesús viure en nosaltres?» i «Com vol l'Esperit de Crist viure en mi?». Cal, doncs, que trobem maneres reals i humanes, aptes per a tothom, que ens apleguin per poder compartir la vida a la llum de l'Evangeli.

20. Penseu i recordeu aquell moment de la vostra vida en què Déu va venir al vostre encontre. Com si es tractés d'una fiblada, l'Esperit de Déu va generar en vosaltres una recerca, un sentit de gratuïtat, un goig per viure més enllà de la realitat quotidiana. Aquell moment va ser l'inici de l'aprenentatge del que vol dir creure. Sí, germans, som uns aprenents de la confiança. Ens toca a tots aprendre a ser oients de la Paraula, a acompanyar-nos mútuament i a entrar, així, en la vivència de les benaurances del Regne.

Tota la nostra vida personal i, òbviament, diocesana és un aprenentatge per posar Crist al centre dels nostres criteris i dels nostres plantejaments. Aquest aprenentatge troba en l'Acció Catòlica el camí formulat per la mateixa Església. El camí és ben clar: que ningú no camini sol i que, des de la dinàmica metodològica del veure-jutjar-actuar —pròpia dels grups de revisió de vida—, escoltem l'Esperit que ens convida a actuar segons els criteris de Jesús.

21. Com podríem crear nuclis comunitaris creients que puguin llegir la seva vida en clau evangèlica? Com podem deixar espais perquè els joves i els adults puguin viure de manera madura la seva fe i puguin llegir i interpretar la pròpia vida a la llum de la Paraula de Déu? Com deixem espai perquè els creients deixin simplement «d'anar a missa» i puguin dir que viuen activament la vida des de l'Eucaristia?

Jesús ens dona el seu Esperit perquè habiti en el nostre cor i camini al nostre costat. Quina meravella tan gran adonar-se que Déu resta sempre present en la nostra vida, de manera discreta, humil i servicial! El nostre pla pastoral no pot ser un seguit de frases fetes, sinó la presa de consciència que Déu vol viure en el nostre cor i en el cor de les nostres comunitats. Com deixem espai per acollir la seva Paraula? Com llegim la realitat amb els seus ulls? Com traduïm en formes de servei i disponibilitat allò que Ell ens diu?

Avui, més que mai, glossant els evangelis, no podem caure en el parany d'excloure ningú ni en el de pensar que sols caminem millor. Tots som importants i, per això, entre tots hem de trobar maneres de tornar a ser, tornar a viure i tornar a actuar segons la forma comunitària que Jesús ens convida a fer nostra.

Es tracta que la nostra vida tingui gust d'Evangelí i, per tant, de Jesús, és a dir, d'Eucaristia, de pa partit i repartit. Insistim: tots els creients —catequistes, voluntaris, preveres, animadors i animadores...—, tots els batejats, hem de trobar camins per afavorir el fet comunitari. Som, també cal dir-ho, un signe contracultural, perquè avui tot gira al voltant del propi «jo» i s'oblida clarament del «nosaltres». Recuperar la sintonia del perdó és urgent, perquè avui ningú no vol sentir parlar de l'Amor en favor dels qui són diferents. Ens preocupa especialment la influència que tenen sobre les noves generacions, però també sobre tots nosaltres, les xarxes socials, que ens fan participar d'una superficialitat vital que afavoreix, tristament, l'anonimat com a forma vàlida de relació.

Els fruits

22. No volem ser espectadors de la vida, sinó actors o, més ben dit, coactors, i, per tant, volem afavorir la reducció de sorolls i imprecisions per ajudar-nos a evitar les distraccions i centrar-nos en la missió que Jesús ens proposa. El camí per apropar-nos més al nostre centre, allí on Déu ens espera, té molt a veure amb el fet de constituir grups de revisió de vida i fer que aquests siguin el lloc natural per aprendre de nou a escoltar la Paraula de Déu, a discernir els signes dels temps, a descobrir eclesialment com ha de ser la nostra manera de viure i el nostre compromís per la justícia social, i a celebrar la vida al voltant de la taula de l'Eucaristia.

Serà important que, entre totes i tots, puguem oferir espais i dinàmiques de recessos, una escola de pregària, l'estudi renovat del Nou Testament, la participació en xerrades, unes celebracions més participatives i iniciatives que ens facin solidaris amb la pobresa humana.

Així, doncs, des de la centralitat de l'Acció Catòlica per al nostre bisbat de Lleida, ens convidem a seguir el nostre camí a partir d'unes accions verificables molt concretes, que tenen el seu origen en la mateixa proposta de Jesús: desitjar viure com Jesucrist visqué i proclamar el seu missatge alliberador, que ens fa viure la vida amb joia i sentit.

23. Si hem destacat d'una manera clara que l'acompanyament és i ha de ser la clau de volta que ens faci comprendre el nostre pla pastoral, hem de prosseguir explicant que la vida cristiana ha de ser sempre una vida acompanyada. Tots necessitem trobar i generar bons referents en el propi territori per viure segons vol l'Esperit de Déu. Ens referim a referents formatius, espirituals, caritatius i testimonials. Tots ells ens han de poder fer més propera la bondat d'Aquell que és absolutament bo: Déu, el nostre Pare.

Pel que fa als referents formatius, que ens encaminaran cap a la veritat, hem de ser humils per acceptar que mai no estem formats del tot i, per tant, que tots necessitem continuar afavorint els espais de formació permanent. La nostra diòcesi disposa d'un centre qualificat i reconegut que ha de continuar essent l'espai de recerca, de diàleg i de trobada amb el món contemporani. El bisbat proposarà xerrades de creixement en el pensament en cadascun dels temps litúrgics, per tal de plantejar interrogants actuals que ajudin a una reflexió serena i esperançada sobre la fe. Al mateix temps, el nostre pla pastoral no vol descuidar de cap manera els centres

educatius cristians i és per això que, juntament amb aquests centres i amb la Delegació de Joventut, iniciarem recessos per a joves de l'ESO, acompanyats pels referents de pastoral dels seus propis centres, perquè l'Acció Catòlica sigui un veritable estil per a tota la diòcesi.

Pel que fa als referents espirituals, en estreta relació amb el que anomenem vida interior i que ens portaran vers el reconeixement de la bellesa de l'Amor, és a dir, de Déu, el nostre Pare, el pla pastoral proposa posar en marxa l'escola de pregària, l'últim dimecres de cada mes, a la nostra església catedral. Al mateix temps, i en relació amb les delegacions de Família i Vida, Joventut i Vocacions, el bisbat convidarà a recessos d'iniciació i d'aprofundiment bíblic un cop al mes.

Pel que fa als referents caritatius, i en estreta relació amb la dimensió de l'acció social, ens caldrà potenciar i afavorir, de manera conjunta entre les diferents entitats i propostes, l'existència d'un observatori que ajudi a detectar les pobres més agudes i les noves pobreses, però també a prendre consciència de la necessitat d'acompanyar tot el voluntariat implicat. Els nostres projectes d'acompanyament als necessitats, als immigrants, a les persones sense papers, als refugiats, als malalts dels hospitals i dels centres de salut mental i als interns dels centres penitenciaris necessiten una regeneració en l'àmbit del voluntariat i han de prosseguir el seu camí. El bisbat, doncs, afavorirà l'acompanyament i la proposta concreta de vetllar per la figura del voluntari, per tal que aquesta figura no sigui escassa, però també perquè el nostre estil diocesà, emmarcat en l'Acció Catòlica, vetlli favorablement per una acció en què la gratuïtat esdevingui un tret propi del nostre bisbat.

Finalment, pel que fa als referents territorials, ens emplacem a fer un treball més aprofundit sobre la distribució i el plantejament de l'organització territorial diocesana. Els preveres, conjuntament amb els seus consells parroquials o equips de referència locals, hauran de començar un estudi humil, pacient i coherent amb l'estil sinodal, per tal d'efectuar una planificació òptima del camí missioner que ens toca viure al nostre bisbat.

24. Aquestes ratlles del pla pastoral que ens oferim avui ens conviden a continuar caminant amb alegria. Com a Església diocesana de Lleida, necessitem continuar creixent en aquella sensibilitat diocesana que pugui acollir tots els carismes que el Senyor ens vulgui oferir, esdevenint testimonis d'una missió de pau vers tothom. L'acompanyament que volem recuperar en els nostres plantejaments pastorals, sobretot el de Déu vers nosaltres, passa pel creixement de la nostra maduresa

eclesial. Ens convidem a fer que aquesta maduresa sigui realitat. Que les nostres actituds, les nostres paraules i els nostres gestos esdevinguin expressió del coratge que prové de la fe. No volem pas viure tancats; ans al contrari, volem que, des de l'Acció Catòlica, el primer anunci de la fe, la corresponsabilitat en els ministeris i els plantejaments a curt, mitjà i llarg termini expressin la voluntat i el regal que Déu vol fer-nos: el d'un gran procés de conversió i, per tant, d'una plasmació del Regne de Déu en la nostra vida quotidiana.

Que totes les parròquies, totes les entitats i totes les persones que cerquen Jesús siguin portadores de concrecions reals que permetin iniciar i acompanyar processos d'encontre i de creixement. Que els preveres procurin viure la fe amb els laics, en el context d'unes relacions inspirades per les benaurances. Que els fidels entomin les seves pròpies responsabilitats gràcies al do de l'Esperit rebut el dia del seu baptisme. Que els religiosos i les religioses siguin els profetes d'aquests nous temps que vivim, apuntant sempre a l'esperança que és Jesucrist mateix. Que els matrimonis visquin la seva vocació de fidelitat i amor davant dels seus més propers i davant de tota la societat. Que els joves i els infants siguin escoltats, acompanyats i estimulats a somiar amb Jesús una nova manera de viure. Que el bisbe no es distregui de la missió encomanada, que escolti, resi i camini al costat de tots, sobretot dels més necessitats.

Demano, finalment, que aquest pla pastoral, escrit de la manera més planera possible, no aturi cap projecte pastoral; ans al contrari, que tothom continuï buscant el Senyor en la seva pròpia vida i en la seva comunitat parroquial, però que ho faci, ara sí, amb una major consciència diocesana, que volem viure a través de l'Acció Catòlica. Aquest referent ens ha de permetre ser l'Església de Lleida que Déu vol que siguem. Que la vostra vida cristiana, fonamentada en el misteri de l'Eucaristia, sigui un moviment constant d'espiritualitat fonda, de formació agraïda i d'opcions de servei generoses.

25. Prosseguim, doncs, el nostre camí en aquesta diòcesi de Lleida, amb el goig i l'esperança al nostre cor. Que l'any jubilar franciscà en què ens trobem ens esperoni a tots a seguir el nostre camí com a Església diocesana. Que sant Francesc, el Pobret, però també tots els sants i santes de Déu, ens confortin i ens acompanyin al llarg d'aquest camí perquè, a partir de la nostra pobresa, assumim el do de la humilitat i, gràcies a la nostra petitesa, reconeguem el do d'una confiança serena i ferma que ens apropirà més a Déu i als germans.

Daniel Palau
Bisbe de Lleida
19 d'agost de 2026

